

Kap. I. Jagtretten.

Til § 1.

Forflaget har ved denne Paragraf kun tilfigtet i mere sammentrængt Form at gentage de paa det herommeldte Punkt allerede gældende Lovbestemmelser. Hovedbestemmelsen, at Jagtretten tilkommer Grundeieren, findes, som foranført, i Forordningen af 20. Maj 1840 § 1; Bestemmelsen om, at Arvefæsteren med Ret til at sælge og pantsætte anses som Grundeier, i Forordningen af 1840 § 6. Med Hensyn til Paragrafens 2det Stykke henvises ligeledes til Forordning af 1840 § 6.

Med Hensyn til Paragrafens 3die Stykke bemærkes: under udfisktede Jorder indbefattes baade det tidligere „Fællig“ og „ikke udfisktede Kjøbstadjorder.“ Bestemmelsen er stemmende med den gældende Ret; ved Loven af 1851 § 3 tillægges nemlig Jagtretten paa Fællig og ikke udfisktede Kjøbstadjorder Kommunen; udfisktede Kjøbstadjorder vare allerede i Henhold til Forordningen af 20. Maj 1840 § 3 Jagtenemærke til Fordel for Kommunen.

Som det vil ses, har man anset det for rettest at opgive den i den ældre Lovgivning brugte Søndring mellem „Enemærke“ og „Fællig.“ Bestemmelserne om Enemærke i Forordningen af 1840 § 3 indeholde formentlig intet udover, hvad der allerede ligger i Regelen om, at Jagtretten tilkommer Grundeieren og Bestemmelserne om Fællig i Forordningen af 1840 §§ 4 og 5, der faktisk hævdes, da saavel Kongens som de privilegerede Sædegaardseieres Jagtret bortfalder, ere senere udtrykkelig ophævede ved Loven af 1871 § 20. Der synes saaledes ikke at være nogen Anledning til at fastholde de nævnte Udtryk.

Med Hensyn til Jagtretten paa den kongelige Bildtbane jfr. Forordningen af 1840 § 2. Med Hensyn til Jagten paa Sandflugtskræninger, hvor Dæmpningen besørjes af det Offentlige, jfr. Lov om Sandflugtens Dæmpning af 29. Marts 1867 § 18 2det Punktum. Med Hensyn til Paragrafens 4de Stykkes sidste Punktum jfr. Forordningen af 1840 § 7.

Det er endelig fundet rettest overensstemmende med Lov om Fiskeriet i Danmark af 5. April 1888 at tilføje en udtrykkelig Bestemmelse om, at Jagtretten paa ferske Vand tilkommer den eller de tilstødende Grundeiere. Enhver ud for sin Grund og indtil Midtstrøms. Regelen er utvivlsomt hjemlet allerede ved Analogien af D. L. 5—10—42.

Til § 2.

Paragrafens 1ste Stykke er stemmende med Loven af 1851 § 1, kun at denne Bestemmelsses sidste Punktum bortfalder, idet Forordningen af 20. Maj 1840 § 6, hvis Regler i det

væsentlige findes gentagne i Forflagets § 1, foreslaas ophævet; jfr. Forflagets § 35.

Paragrafens Lit. a—d ere ligelydende med L. 1851 §§ 8—11, kun at i Lit. a Ordene „paa Enemærke“ i Henhold til det foran bemærkede ere ubeladte, ligesom i Lit. c Sætningen: „Ugiften skal kunne inddrives ved Udpantning“ er udeladt, fordi Udpantning af bemeldte Ugift nu er hjemlet ved Lov om Udpantning m. v. af 29. Marts 1873 § 1 Nr. 2.

Til § 3.

1ste Stykke er stemmende med Loven af 1851 § 5, 2det Stykke med samme Lovs § 7, 1ste Punktum, kun at ogsaa her Ordene „paa Enemærke“ ere ubeladte.

Til § 4.

De her foreslaaede Bestemmelser ere ligeledes stemmende med den gældende Ret. Forordningen af 20. Maj 1840 § 8 3die Punktum i Slutningen bestemte, at Grundeieren kunde overlade Andre Udøvelsen af sin Jagtret til en vis Tid, der dog i intet Tilfælde maatte være længere end for Overdragerens Besiddelsestid. Denne Regel forandredes ved Loven af 1851 § 7 for den Eiers Vedkommende, der selv er Bruger af sin Eiendom, saaledes at denne herefter vel kunde overdrage Jagtretten til en Anden, men kun for et Aar ad Gangen. Ved Lov af 30. Januar 1861 § 2 udvidedes sidstnævnte Tidfrist til 10 Aar.

I Paragrafens 1ste Punktum er udeladt Ordet „enten“, der i den nævnte Lovbestemmelse findes foran Ordene „for sin Besiddelsestid,“ idet det ubeladte Ord; jfr. Højesteretsdom af 24. Maj 1888, U. f. R. 1888 S. 998, har givet Anledning til den Misforstaaelse, at den Eier, der selv er Bruger af sin Eiendom, ikke gyldig skulde kunne overdrage Jagtretten „for sin Besiddelsestid eller i alle Tilfælde 10 Aar fra Overdragelsens Dato,“ men skulde være nødt til at træffe Valg mellem disse to Alternativer.

Til § 5.

Denne Paragraf stemmer i alt væsentligt overens med Loven af 1. April 1871 § 1. I 1ste Linie ere Ordene „efter Fugle og andet Bildt“ udeladte som overflødige. Det er anset for rettest at udvide Forbudet mod Udøvelsen af den herommeldte Jagt til ogsaa at omfatte Jagt, udøvet ved Færdsel paa Isen langs med Forstranden. Ved Paragrafens sidste Punktum foreslaas det udtrykkelig fastsat, at Overstridelsen af den ved Paragrafen hjemlede Ret anses som ulovlig Jagt; jfr. § 25.